

фахівцями, також буде гарантувати впевненість та довіру до поліцейських. Ще одним з шляхів підвищення професійності у майбутніх працівників національної поліції є впровадження додаткових занять та вмінь, які будуть проводитися на спеціальних полігонах, що дасть можливість відпрацювати застосування вогнепальної зброї в русі або по рухомій цілі. Також продуктивним буде збільшення занять з тактико-спеціальної підготовки, це допоможе правоохоронцю забезпечити особисту безпеку та безпеку цивільних осіб, що в свою чергу забезпечуватиме повернення правоохоронців зі служби до дому живим та непошкодженим. Саме ці умови зможуть підготувати майбутнього поліцейського до можливих надзвичайних та непередбачуваних ситуацій, навчити його комунікації та швидко визначати рівень небезпеки, при цьому діяти вже відповідно до ситуації.

Отже, на заняттях з тактико-спеціальної підготовки необхідно якомога більше практики, для того, щоб була можливість відпрацювання дій в різних ситуаціях з різними рівнями небезпеки.

Бібліографічні посилання:

1. Про затвердження Положення про організацію службової підготовки працівників Національної поліції України : наказ МВС України від 26.01.2016 № 50. Офіційний вісник України. 2016. № 22. Ст. 42.

2. Про Національну поліцію : Закон України від 2 лип. 2015 р. № 580-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 40–41. – Ст. 379.

Волошина Юлія Валентинівна,
курсант 2 курсу Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ

Науковий керівник:

Зеленський Євген Сергійович,
викладач кафедри тактико-спеціальної
підготовки

АНАЛІЗ ПОНЯТТЯ «НЕЗАКОННЕ ЗБРОЙНЕ ФОРМУВАННЯ» ЯК ОБ'ЄКТУ СЛУЖБОВО-БОЙОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Поняття «незаконне збройне формування» не є новелою для багатьох країн в сучасному світі. На жаль, наша держава не стала винятком, оскільки вже сьомий рік поспіль військові та правоохоронці ведуть активну боротьбу з цим ганебним явищем на східних теренах нашої держави.

Під незаконним збройним формуванням розуміють вид злочинної організації військового типу, до складу якої входять воєнізовані групи, маючи незаконно на озброєнні придатну для використання вогнепальну, вибухову чи іншу зброю [1].

Як правило, склад «незаконного збройного формування» формується за територіальним принципом, чисельність якого в середньому може налічувати від 500 до 3500 осіб з числа добровольців або примусово мобілізованих. До лав таких угруповань легко попадають злочинці, як вже звільнені, так і ті, що знаходяться в розшуку. В цілому таке формування очолюється командиром, призначення якого здійснюється командуванням іррегулярних військ Російської Федерації, або місцевим знову створеним органом влади, за його безпосереднім погодженням.

Створення незаконного збройного формування здійснюється з метою провадження диверсійно-терористичної діяльності по відношенню до місцевих державних органів влади, військового керівництва, урядових установ, військових і громадсько-господарських об'єктів, ліній зв'язку тощо, серед яких виділяють такі:

- вогневі або розвідувальні засади;
- нальоти;
- мінування місцевості;
- підриви мостів;
- влаштування завалів, руйнувань і загороджень;
- обстріли;
- пропаганда.

Слід також зазначити, що крім традиційних форм незаконні збройні формування провадять, зокрема, тактику широкомасштабних наступальних та оборонних дій щодо захоплення та утримання важливо - стратегічних об'єктів.

Так, під наступальними діями розуміють комплекс несподіваних та стрімких заходів по захопленню тактично важливих об'єктів противника на кшталт пануючих висот чи перевалів, в тому числі, адміністративних центрів.

Натомість, під оборонними бойовими діями розуміють комплекс заходів по утриманню базових чи інших важливих районів, забезпеченню відходу своїх підрозділів з-під удару противника у разі відсутності можливості ухилення від відкритого бою [2].

Виходячи з викладеного, можемо визначити сильні та слабкі сторони діяльності незаконних збройних формувань. Сильними сторонами можна вважати:

- організовані належним чином розвідувальні дії;
- залучення місцевих мешканців, зокрема жінок і дітей, під час проведення розвідувальних операцій;
- мобільність та маневреність;
- вмiле застосування та використання різних видів зброї, в тому числі снайперської;
- взаємна підтримка та стійкість під час ведення бойових дій;
- готовність до тривалих переховувань у важкодоступних місцях;
- чітка система управління на ґрунті дотримання суворої дисципліни;
- підготовка особового складу досвідченими інструкторами;

- завчасна підготовка населених пунктів та місцевості до довготривалої оборони;

- налагоджена система поповнення запасів озброєння, боєприпасів та матеріальних, транспортних засобів та іншого спорядження;

- проведення своєчасних ротацій.

Серед слабких сторін можемо відзначити:

- нестачу особового складу чи ресурсів;

- можливість втратити певну активну діяльність у разі знищення їхніх баз постачання або при блокуванні маршрутів доставки підкріплення, зброї чи продовольства;

- можливе зниження ефективності дій у разі втрати підтримки місцевого населення або фактичної його відсутності;

- внутрішні розбіжності на політичному, етнічному чи релігійному підґрунті [3].

Отже, як висновок можна зазначити, що незаконні збройні формування – це воєнізовані групи людей з певними політичними цілями, структурою, чисельністю та озброєнням, головною метою яких є, з одного боку, дестабілізація державних інституцій, а з іншого – мирного цивільного населення шляхом здійснення нападів, обстрілів, мінувань тощо. Тактика дій незаконних збройних формувань провадиться за допомогою різноманітних засобів, форм та методів боротьби, які застосовують виходячи з поставлених завдань, наявних обставин, умов матеріального та технічного забезпечення. Водночас усвідомлення військовими та правоохоронцями їхніх слабких та сильних сторін є запорукою успішної боротьби з ними.

Бібліографічні посилання:

1. Кримінальний Кодекс України Відомості Верховної Ради України, 2001, № 25-26, ст.131. URL: <https://zakon.rada.gov.ua>. (дата звернення 16.04.2021).

2. Змістовий модуль кафедри військової підготовки Національного університету цивільного захисту України «Підготовка солдата до різних видів бою». URL: https://nuczu.edu.ua/images/topmenu/kafedry/kafedra-viiskovoi-pidhotovky/distant-content/pervinna/Zanytie_1_10.pdf. (дата звернення 16.04.2021).

3. Феденко О., Панасюк В. Незаконні збройні формування як елемент гібридної війни. Вісник Львівського університету. Серія міжнародні відносини. 2020. Випуск 48. с. 117-126. URL: <http://publications.lnu.edu.ua/bulletins/index.php/intrel/article/view/11041/11345> (дата звернення 16.04.2021).